

Arrest

nr. 165 758 van 13 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 december 2015 met referentienummer 59422.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. WORONOFF loco advocaat D. MONFILS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat zijn asielrelaas ongelooftwaardig is. In de beslissing wordt o.a. vastgesteld dat hem een gebrek aan medewerking met de Belgische asielinstanties wordt verweten. Daarnaast kan geen geloof worden gehecht aan het feit dat hij in het verleden onder druk zou zijn gezet om zijn verklaringen in het voordeel van X. aan te passen en dat zijn vader zou hebben geprobeerd een klacht bij de Albanese politie in te dienen. Verder was verzoeker onwetend over de juridische procedure tegen X. en over andere getuigen die een verklaring hebben afgelegd.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

De Raad wijst erop dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Zo wordt vastgesteld dat in verzoeker zijn verklaringen verschillende vreemde en onaannemelijke elementen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aantasten.

In de mate verzoeker hekelt dat het gehoor bij het Commissariaat-generaal in het Albanees en Frans werd gevoerd en daarbij verwijst naar stuk 2 (voorbeelden van tussenkomst van de tolk 540 in Franstalige dossiers), stelt de Raad vast dat verzoeker er verkeerdelijk van uit gaat dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Hij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (bijlage 26). Zijn verklaringen opgenomen bij het Commissariaat-generaal, de verschillende gehoorverslagen en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij indirect een deel van het arrest via zijn oom, die een voormalig procureur is, heeft kunnen ontvangen, dat hij een jonge man is die geen ervaring heeft met gerechtelijke zaken en dat hij niet wist dat het Hof van Beroep van Tirana over een internetsite beschikt waar gerechtelijke beslissingen kunnen teruggevonden worden, merkt de Raad op dat het feit dat zijn oom de vader van de vermoorde A. en een ex-procureur is, die toch de mogelijkheden zou moeten hebben of de procedures zou moeten kennen om aan vonnissen en arresten te geraken en het feit dat verzoeker bepaalde passages waarin de verschillende getuigen vermeld staan, heeft achtergehouden, de geloofwaardigheid ondermijnen van zijn asielrelaas.

Verzoeker poneert dat hij een vooraanstaande getuige is van wie de getuigenverklaring zeer sterk de inhoud van het arrest zou kunnen wijzigen. De Raad wijst erop dat de veroordeling van X. niet louter gebaseerd is op de verklaringen van getuigen maar tevens op verschillende materiële bewijzen en ook het feit dat X. heeft toegegeven dat hij de vier moorden heeft gepleegd, hetgeen beiden blijkt uit het arrest.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeker zijn asielrelaas, te ontcrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 februari 2016, voert verzoekende partij vooreerst aan dat er problemen waren met betrekking tot de tolk tijdens het gehoor bij het CGVS, nu deze enkel vertaalde van het Albanees naar het Frans. Verzoekende partij licht toe dat niet kan gesteld worden dat de interviewer de Franse taal voldoende machtig was om de Franse vertaling in het Nederlands om te zetten en ook de advocaat was niet op de hoogte dat het gehoor op deze manier zou plaatsvinden. Verzoekende partij vervolgt dat de situatie voor haar in Albanië verschrikkelijk is aangezien zij het slachtoffer is geworden van bedreigingen door de zoon van een volksvertegenwoordiger, zij een groot risico loopt en geen bescherming zal krijgen van haar autoriteiten.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat er problemen waren met betrekking tot de tolk tijdens het gehoor bij het CGVS, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *"In de mate verzoeker hekelt dat het gehoor bij het Commissariaat-generaal in het Albanees en Frans werd gevoerd en daarbij verwijst naar stuk 2 (voorbeelden van tussenkomst van de tolk 540 in Franstalige dossiers), stelt de Raad vast dat verzoeker er verkeerdelijk van uit gaat dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Hij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (bijlage 26). Zijn verklaringen opgenomen bij het Commissariaat-generaal, de verschillende gehoorverslagen en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielaanvraag werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het*

wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing." Waar verzoekende partij voorhoudt dat niet kan gesteld worden dat de interviewer de Franse taal voldoende machtig was om de Franse vertaling in het Nederlands om te zetten en ook de advocaat was niet op de hoogte dat het gehoor op deze manier zou plaatsvinden, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de gehoorverslagen geenszins blijkt dat er vertaalproblemen zouden zijn geweest. Uit de gehoorverslagen kan immers niet afgeleid worden dat de interviewer de Franse taal niet machtig was of dat de advocaat het relaas van verzoekende partij niet heeft kunnen volgen. Verzoekende partij heeft zeer uitgebreid haar relaas en de vervolgingsfeiten kunnen weergeven en noch zij, noch haar raadsman hebben dienaangaande een opmerking gegeven tijdens de twee gehoren. Verzoekende partij licht overigens ook niet toe welke essentiële elementen in haar relaas en de vervolgingsfeiten die zij heeft weergegeven tijdens haar gehoren, niet of niet correct zouden zijn weergegeven in de gehoorverslagen en de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij verder geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 18 februari 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in en herhalen van haar asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. Verzoekende partij gaat bovendien, zelfs al zou geloof kunnen worden gehecht aan haar verklaarde problemen, *quod non*, volledig voorbij aan de gedane vaststelling in de bestreden beslissing dat uit niets blijkt dat er voor haar in Albanië geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat ze redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS